

Isus și cei nevoiași

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4:18,19)

Printre alte motive, Isus a venit pe pământ ca să ne arate cum este Dumnezeu. El a făcut acest lucru prin învățăturile Sale, prin jertfa Sa și prin viața Sa, adică prin felul în care a interacționat cu oamenii obișnuiți. Multe dintre acțiunile Sale au produs schimbări imediate și reale în viața celorlalți.

Acest aspect al lucrării lui Mesia a fost prezis de profeții Vechiului Testament și chiar de Însuși Isus când și-a definit misiunea în prima Sa predică redată în scris (Luca 4). În plus, relatând viața Sa, scriitorii Evangheliei au folosit adesea limbajul profeților din Vechiul Testament pentru a explica ce făcea Isus. Astfel, viața lui Isus a fost văzută clar în scrierile acestor profeți, unde se arăta și compasiunea Lui pentru cei săraci și asupriți.

Totuși conducătorii religioși L-au perceput pe Isus ca pe o amenințare. Dând un exemplu teribil de nedreptate și cruzime, ei L-au arestat, L-au „judecat” într-un mod cu totul nedrept și L-au răstignit. Prin Isus, Dumnezeu a simțit nedreptatea și, prin moartea

**17 august – Ziua persoanelor cu nevoi speciale –
„Ridică-te și umblă” (colectă)**

Fiului Său, a expus grozăvia răului. Dar, prin învierea Sa, El a adus triumful vieții, bunătații și mântuirii.

Duminică, 11 august

Cântarea Mariei

Imaginează-ți următoarea scenă: Maria primise o solie din partea îngerului Gabriel cu doar câteva zile înainte. El îi spusese că urma să fie mama lui Isus, Fiul Celui Preaînalt. Încă nu împărtășise cu nimeni această veste, dar s-a dus în vizită la Elisabeta, ruda ei mai în vârstă, care și ea aștepta un copil printr-o minune. Cu claritate spirituală, Elisabeta își dă seama de vestea Mariei înainte ca ea să înceapă să spună ceva și, împreună, ele laudă făgăduințele și bună-tatea lui Dumnezeu.

1. Notează motivele de laudă ale Mariei. De ce ar trebui să includem în laudele și închinarea noastră aspecte personale, dar și generale?

„Și Maria a zis: „Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, **Luca 1:46-55** Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că, de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită, pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt, și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El. El a arătat putere cu brațul Lui; a risipit gândurile pe care le aveau cei mândri în inima lor. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați, și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale. A venit în ajutorul robului Său Israel, căci Si-a adus aminte de îndurarea Sa – cum făgăduise părinților noștri – față de Avraam și sămânța lui în veac.” Luca 1:46-55

Cântarea Mariei ar putea fi inclusă între psalmi sau în scrierile profeților. Maria este cuprinsă de uimire și de recunoștință față de Dumnezeu. Cu siguranță că L-a văzut la lucru în viața ei, dar, totodată, ea este conștientă de implicațiile planului lui Dumnezeu pentru națiunea ei și pentru omenire.

În mintea Mariei, Dumnezeu nu era doar puternic și vrednic de laudă, ci și milostiv și preocupat în mod special de cei smeriți, asupriți și săraci. Imediat după plecarea îngerului care i-a dat „vestea bună” despre sarcina ei, ea a început să cânte următoarele: „A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați, și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale” (vers. 52,53).

Chiar la începutul relatării despre viața lui Isus pe pământ, El este prezentat ca un Conducător (Luca 1:43), dar al unei alte împărății care nu este de aici. După cum au scris mulți comentatori, Împărăția lui Dumnezeu pe care Isus venise să o vestească și să o întemeieze trebuia să fie „o împărăție neobișnuită, anapoda” în comparație cu ordinea socială obișnuită a împărățiilor acestei lumi. În descrierea Împărăției lui Isus, cei mai puternici și mai bogați oameni din această lume sunt cei din urmă, iar săracii și asupriții sunt eliberați, „saturați de bunătăți” și înălțați.

Dacă ar trebui să fie o ilustrare a Împărăției lui Dumnezeu, cât de bine se aseamănă biserica cu „împărăția neobișnuită” descrișă de Maria? Cum ar putea fi implementat așa ceva, dar fără a fi nedrepti față de cei bogați și puternici, care sunt și ei beneficiarii iubirii lui Hristos?

Luni, 12 august

Misiunea lui Hristos

Fie că versetele acelea erau la rând pentru a fi citite în acea zi, fie că Isus le-a căutat în mod intenționat (Isaia 61:1,2) în sulul dat ca să citească din el, nu a fost o coincidență faptul că aceste versete au fost rostite în prima Sa predică publică. Și nici faptul că Luca începe însemnarea scrisă a lucrării publice a lui Isus cu relatarea scurtei predici de la Nazaret, care se încheie prin cuvintele: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit” (Luca 4:21).

Isus părea că prelua ideea din cântarea Mariei despre „împărăția neobișnuită” și începea să o pună în practică în lucrarea Sa. Mântuitorul – și Luca atunci când relatează despre El – a folosit profetia din Isaia pentru a explica ce făcea El și ce urma să facă, dar, totodată, era un alt mod de a exprima ceea ce spusese Maria cu treizeci de ani înainte. Săracii, suferinzii și cei asupriți erau grija Sa specială și destinatarii veștii bune pe care o aducea Isus.

Isus a preluat aceste versete din Isaia 61 ca pe o declarație a Sa de misiune. Lucrarea și misiunea Sa au fost atât spirituale, cât și practice și El avea să demonstreze că lucrurile spirituale și cele practice nu erau atât de departe unele de altele cum credem noi uneori. Pentru Isus și ucenici, grija pentru oameni atât fizic, cât și practic făcea parte din grija pentru ei din punct de vedere spiritual.

2. Citește și compară următoarele pasaje. De ce crezi că a răspuns Isus așa? Cum ai răspunde tu la astfel de întrebări despre divinitatea și mesianitatea lui Isus?

Luca 4:16-21 „Ucenicii lui Ioan au dat de știre învățătorului lor despre toate aceste lucruri. Ioan a chemat pe doi dintre ucenicii săi și i-a trimis la Isus să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” Aceștia, când s-au înfățișat înaintea lui Isus, I-au zis: „Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine să Te întrebăm: ‘Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?’” Chiar în clipa aceea, Isus a **7:18-23** vindecat pe mulți de boli, de chinuri, de duhuri rele și multor orbi le-a dăruit vederea. Și, drept răspuns, le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, schiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire.” Luca 7:18-23

Când Isus i-a trimis pe ucenici, misiunea pe care le-a încredințat-o a fost în armonie cu misiunea Sa. Ei trebuiau să proclame că „Împărăția cerurilor este aproape”, dar El le-a spus: „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:7,8). Lucrarea lor în Numele Lui trebuia să reflecte și să transpună în practică valorile și principiile lucrării lui Isus și ale Împărăției la care îi chema. Ucenicii trebuiau să I se alăture în misiunea Sa de a-i ridica pe cei din urmă și pe cei pierduți.

Cum echilibrăm această lucrare cu aceea de a vesti unei lumi pierdute întreita solia îngerească? De ce trebuie ca tot ce facem să fie legat de proclamarea „adevărului prezent”?

Martți, 13 august

Marele Medic

Evangheliile sunt presărate cu relatări ale minunilor lui Isus, în special de vindecare. După cum profetizase Isaia, El i-a vindecat pe

orbi și i-a eliberat pe cei ce fuseseră robi bolii, uneori după mulți ani de suferință (Marcu 5:24-34, Ioan 5:1-15). Mai mult: i-a ajutat pe șchiopi să umble din nou, i-a vindecat pe leproși – nu doar prin cuvânt, ci atingându-se de ei, așa „necurați” cum erau; El a înfruntat demonii care stăpâneau mintea și trupul oamenilor și chiar a înviat morți.

Poate că oamenii s-ar fi așteptat ca aceste minuni să fie făcute pentru a atrage mulțimile și pentru ca Isus să-și dovedească puterea înaintea criticilor și a celor care se îndoiau de El. Însă, adesea, Isus îi cerea persoanei vindecate să nu spună nimănui despre aceasta. Deși ar părea puțin probabil ca un om vindecat să asculte și să nu spună nimănui vestea minunată, Isus încerca să arate că minunile Sale aveau ca scop ceva mult mai semnificativ decât să fie văzute de oameni. Scopul suprem, desigur, era ca oamenii să primească mântuirea prin El.

Totuși vindecările au fost o expresie a compasiunii Sale. De exemplu, chiar la începutul relatării despre hrănirea celor cinci mii, Matei spune: „Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea și a vindecat pe cei bolnavi” (Matei 14:14). Isus a simțit durerea celor în suferință și a făcut tot ce a putut ca să îi ajute și să îi ridice pe oamenii cu care a intrat în contact.

3. Cum identifică Isaia și Matei ceea ce făcea Isus ca fiind ceva mai mult decât vindecarea unuia sau a câtorva sute de bolnavi?

“Dar Isus, ca unul care știa lucrul acesta, a plecat de acolo. După El au mers multe **Matei 12:15-21** noroade. El a tămăduit pe toți bolnavii și le-a poruncit cu tot dinadinsul să nu-L facă cunoscut, ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: „Iată Robul Meu, pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El și va vesti neamurilor judecata.

„Fiecare minune făcută de Isus era un semn al divinității Sale. El săvârșea întocmai lucrarea care fusese profetizat că o va face Mesia, dar, pentru farisei, aceste fapte ale milei erau o reală ofensă. Mai-marii iudeilor priveau cu o crudă indiferență la suferințele oamenilor. În multe cazuri, egoismul și nedreptățile lor cauzaseră suferința pe care o alina Hristos. În felul acesta, minunile Lui erau o muștrare pentru ei.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 406

El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-l va auzi glasul pe ulițe.
— Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face Isus și cei nevoiași să biruiască judecata. Și neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.” Matei 12:15-21

Minunile de vindecare au fost fapte de compasiune și dreptate. Dar niciodată acestea nu erau un scop în ele însele. Tot ce a făcut Isus a fost cu scopul de a-i conduce pe oameni la viața veșnică (Ioan 17:3).

Miercuri, 14 august

La templu – închinare și profanare

Când citim relatările despre Isus în Evangheliile, adesea suntem atrași de blândețea care Îl caracteriza pe Isus – grija Lui față de bolnavi și copii, pildele despre cel pierdut și despre Împărăția lui Dumnezeu. Poate de aceea suntem surprinși de momentele în care El acționează cu putere și direct – în special împotriva conducătorilor religioși din acea vreme și împotriva practicilor lor.

4. Care este semnificația faptului că următorul episod este relatat în toate Evangheliile?

Matei 21:12-16 Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu

Marcu 11:15-19 a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei.

Luca 19:45-48 Casa Mea va fi o casă de rugăciune.' Dar voi ați făcut din ea 'o peșteră de tâlhari'.

"Paștele iudeilor erau aproape și Isus S-a suit la Ierusalim. În Templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei și pe schimbătorii de bani șezând jos. A făcut un bici de ștreanguri și i-a scos pe toți din Templu, împreună cu oile și boii, a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele. Și a zis celor ce vindeau porumbei: „Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie.”

Nu este deloc surprinzător că acest episod este inclus în fiecare dintre cele patru Evangheliile. Este un episod plin de dramatism, acțiune și forță. Fără îndoială că Isus era îngrijorat de modul în care era folosit templul și de înlocuirea adevăratei închinări cu vânzarea animalelor pentru jertfă. Ce profanare a tot ceea ce trebuiau să reprezinte acele jertfe, adică moartea Sa înlocuitoare pentru păcatele acestei lumi!

O acțiune atât de directă se potrivește foarte bine în tradiția profeților evrei. Acest punct este sugerat în toate relatările din

Ucenicii Lui și-au adus aminte că este scris: „Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine.” Ioan 2:13-17

Evangelhii; fie Isus, fie scriitorul Evangheliei citează din Isaia, Ieremia sau Psalmi pentru a explica ce s-a întâmplat la acel moment. Oamenii L-au recunoscut pe Isus ca profet (Matei 21:11) și au venit la El pe când vindeca și învăța în curtea templului după ce îi alungase pe vânzătorii și schimbătorii de bani. Oamenii de rând găseau vindecare în atingerea Sa și speranța înflorea în inimile lor când îi ascultau învățăturile.

Dar și conducătorii religioși L-au recunoscut pe Isus ca profet, ca pe cineva care era periculos pentru puterea lor și pentru stabilitatea statutului lor social, și au complotat să îl omoare, la fel cum se făcuse și profeților din vechime (Luca 19:47,48).

Ca membri ai bisericii, cum ne putem face partea pentru ca bisericile noastre să nu ajungă să trebuie să fie curățite ca templul din zilele lui Hristos? Ce pericole spirituale ar trebui să evităm și cum?

Joi, 15 august

Crucea lui Hristos

Cât de încurajator este faptul că Domnul nostru este un Dumnezeu care vede și aude strigătele celor săraci și asupriți! Că, prin Domnul Isus, El a trecut prin suferință și a îndurat cele mai dure dovezi de cruzime, asuprire și nedreptate în lumea noastră. În ciuda compasiunii și bunătații pe care le-a demonstrat Domnul Isus în viața și în lucrarea Sa, moartea Sa a venit din ura, gelozia și nedreptatea oamenilor.

De la rugăciunile agonizante din Ghetsimani și până la arestarea, „judecata”, tortura, bătaia de joc, răstignirea și moartea Sa, Isus a îndurat multă durere, cruzime, răutate și asuprire. Toate acestea au fost accentuate de nevinovăția, puritatea și bunătaatea Celui care a suferit totul: „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:7,8). Dacă privim din perspectiva istoriei mântuirii,

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.

putem vedea frumusețea jertfei lui Isus pentru noi, dar nu ar trebui să uităm de crudele suferințe și de nedreptățile pe care le-a îndurat.

5. Ce spunea profeția despre ce avea să sufere Isus, cel nevinovat, pentru cel vinovat? Cum ne ajută să înțelegem prin ce a trecut El în

locul nostru? „Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El **Isaia 53:3-6** era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilile Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam ca toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor.” Isaia 53:3-6

Prin Isus, Dumnezeu știe cum este să fii victima răutății și a nedreptății. Execuția unui om nevinovat este o crimă odioasă, cu atât mai mult uciderea Fiului lui Dumnezeu. El S-a identificat cu noi atât de mult în starea noastră stricată și decăzută, încât nu ne putem îndoi de înțelegerea, mila și credințioșia Sa: „Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15). Ce descoperire a caracterului lui Dumnezeu! Cum am putea începe să înțelegem vestea bună despre Dumnezeu, arătată la cruce?

În tot ceea ce facem pentru Domnul, în special când mergem la cei în nevoie, ar trebui ca moartea lui Isus, ca înlocuitor al nostru – , dar și al celor pe care dorim să îi ajutăm – să fie în centrul misiunii noastre?

Vineri, 16 august

Un gând de încheiere

„Dumnezeu a dat o dovadă categorică în Cuvântul Său că El îi va pedepsi pe călcătorii Legii Sale. **Aceia care se amăgesc cu ideea că El este prea milostiv pentru a-și aduce la îndeplinire dreptatea asupra păcătosului, să privească la crucea de pe Calvar. ... Această jertfă întreață a fost adusă pentru ca păcătoșii să poată fi mântuiți. Omul nu poate fi eliberat de pedeapsa păcatului pe nicio altă cale. Și orice suflet care refuză să se împărtășească de ispășirea asigurată cu un preț atât de mare trebuie să-și poarte el însuși vinovăția și pedeapsa pentru călcarea Legii.**” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 539

Rezumat: În evangheliile, lucrarea lui Isus este prezentată și explicată făcându-se referire la profeți. Vești bune pentru săraci, eliberare pentru cei asupriți și vindecare pentru cei bolnavi erau anunțate ca fiind misiunea lui Mesia și aceasta a fost lucrarea lui Isus. Mai mult, El a suferit cruda nedreptate și a biruit tot ce putea fi mai rău în oamenii decăzuți, dezumanizați. Prin moartea Lui în locul nostru, păcatele noastre pot fi iertate și noi avem făgăduința vieții veșnice.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, capitolul „Pe urmele Maestrului”; *Divina vindecare*, capitolul „Zile de slujire”; *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „Templul curățit din nou” și „În sala de judecată a lui Pilat”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Regi 4–10

1. Cine a lucrat împreună cu lucrătorii lui Solomon și ai lui Hiram?

2. Ce dimensiuni aveau pietrele pentru temeliiile templului?

3. Ce fel de pământ era în Câmpia Iordanului, între Sucot și Țartan?

4. Din ce cauză aveau să încremenească și să fluiera trecătorii pe lângă templul distrus?

Evanghelizare, subcapitolul „Făgăduința unei recolte îmbelșugate”

5. În ce condiții vor face slujitorii lui Dumnezeu o lucrare care va rezista atacurilor lui Satana?

PRIVIRE GENERALĂ

În Matei 11:1-15 citim că, după ce a terminat de dat învățături celor doisprezece ucenici, Domnul Isus a plecat să-i învețe pe oameni și să predice în cetățile Galileei. În timp ce Ioan Botezătorul era în închisoare, ucenicii lui l-au vizitat. I-au spus despre „lucrările lui Isus” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 214 și Matei 11:2) și despre mulțimile de oameni care se adunau în jurul Lui. Dar ucenicii lui Ioan „se întrebau de ce, dacă acest nou învățător era Mesia, nu făcea nimic pentru a-l elibera pe Ioan... Întrebările acestea n-au rămas fără efect. Îndoieli, care altfel nu s-ar fi ivit, îi erau sugerate lui Ioan.” – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 214–215

Ioan anticipase că Isus avea să vină să judece și să-l elibereze pe Israel. Dar, când Isus nu a făcut lucrurile la care se aștepta el, Ioan a „început să se tulbure și să se neliniștească” (p. 215). El i-a trimis pe doi dintre ucenicii lui să îl roage pe Isus să clarifice care era misiunea Sa. Ucenicii lui Ioan L-au întrebat: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” (Matei 11:3). „Drept răspuns, Isus le-a zis: «Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie și săracilor li se propovăduiește Evanghelia»” (vers. 4, 5).

Această lecție ne amintește că, deși majoritatea oamenilor, inclusiv Ioan Botezătorul, au înțeles greșit adevărata natură a lucrării lui Isus, Scriptura ebraică anticipase acest lucru. Mai mult, Isus și-a prezentat misiunea pentru cei săraci și asupriți ca pe o împlinire a profeției din Isaia 61.

Obiectivele instructorului

- Comparați în cadrul grupei cântecul de bucurie al Mariei din Luca 1:46-55 cu cântecul Anei din 1 Samuel 2:1-10.
- Analizați apoi implicațiile profeției despre misiunea lui Isus pentru declarația de misiune a bisericii tale.
- Întreabă: Ce este „spiritul de victimizare”?
- Discuțați: Care este rolul jertfei lui Hristos în lucrarea pe care o facem pentru El?
- Analizați în grupă modul în care jertfa de pe cruce este cea mai înaltă demonstrație a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire.

COMENTARIU

Pasaj biblic. După ce îngerul a anunțat-o de nașterea lui Isus, Maria a mers în vizită la vara ei, care era însărcinată. În acea vizită, Maria, Elisabeta și pruncul ei nenăscut s-au bucurat (Luca 1:41-44). Apoi, Maria izbucnește în cântare (vers. 46-55). Acest cântec conține multe concepte și fraze din Vechiul Testament. El ne descoperă predarea totală a Mariei față de voia lui Dumnezeu, înțelegerea Scripturii pe care o avea și recunoștința ei față de Mântuitorul. Asemenea cântării Anei (1 Samuel 2:1-10), cântarea Mariei ne prezintă un Dumnezeu care îi ridică pe cei asupriți și are grijă de cei flămânzi. Ea prezintă și un element mesianic și arată percepția umilă a Mariei despre rolul ei ca aleasă a lui Dumnezeu.

Citește cântarea Anei. Ce paralele se pot face cu cântarea Mariei?

Pasaj biblic. În Luca 4:14-30 citim despre întoarcerea lui Isus în cetatea natală pentru a-Și anunța misiunea, declarație pe care o găsim în versetele 18 și 19. Aici, Isus citește din Isaia 61:1,2 și încheie chiar înainte de a doua jumătate a versetului 2, omițând cuvintele „o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați”. Isus dorește să scoată în evidență faptul că nu sosise încă vremea pentru judecată și răzbunare (Ioan 3:17). El se concentra pe restaurarea adusă de jubileu. Un angajament real față de acest aspect al jubileului ar determina o transformare în comunitate. Observați ce este făgăduit în Isaia 61:3,4: **Domnul dorește să le dea „celor întristați din Sion... o cunună împărătească, în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie, în locul plânsului, o haină de laudă, în locul unui duh mâhnit... Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustiite, rămase pustii din neam în neam.”**

Există puține dovezi care să arate că Israel a împlinit această cerință a jubileului. În timpul lui Isus, conducătorii Sinedriului găsiseră căi de a se sustrage în mod legal de la împlinirea poruncilor legate de Anul jubiliar, ceea ce face ca proclamarea lui Isus din Luca 4:19 a Anului îndurării Domnului (jubileu) să fie și mai remarcabilă.

Discutați în grupă: În ce se aseamănă misiunea lui Isus cu declarația de misiune a bisericii tale? Revizuiți evenimentele și proiectele voastre din ultimul an și observați direcția în care se îndreaptă biserica.

Salvat pentru că l-a salvat pe altul

Sundar Singh (1889–1929) a fost un misionar creștin din India care a răspândit Cuvântul lui Dumnezeu printre locuitorii din regiunile muntoase din Himalaya.

Într-o după-amiază, în timp ce mergea cu un prieten printr-o zonă cu povârnișuri abrupte din Tibet, a fost prins de o furtună de zăpadă. Într-un moment scurt în care furtuna s-a potolit puțin, Sundar a văzut întâmplător un om căzut în zăpadă, într-o prăpastie, cam la zece metri mai jos. Omul avea nevoie urgentă de ajutor. Sundar a pornit în jos ca să îl salveze, dar tovarășul lui de drum a încercat să îl descurajeze. El l-a avertizat că pierdeau timp în efortul de a-l salva pe străin și că, în furtuna de zăpadă, toți trei aveau să înghețe dacă nu reușeau să ajungă la adăpost. Totuși Sundar era hotărât să îl salveze pe omul neajutorat și i-a cerut tovarășului său să-l ajute. Dar acesta a preferat să plece pentru a-și salva propria viață.

Cu mare atenție, Sundar a coborât pe poteca înghețată și a ajuns la bietul străin. Era rănit și își rupsese un picior. Sundar l-a luat pe umeri și l-a acoperit cu pătura lui cât au urcat pe poteca alunecoasă și abruptă. După mai multe ore, în care a înaintat greu cu omul în spate prin furtuna de zăpadă, Sundar a ajuns la cel mai apropiat sat chiar înainte de lăsarea întinericului. Era ud din cauza transpirației. La un moment dat, pe drumul înghețat, s-a împiedicat de corpul unui om pe jumătate îngropat în zăpadă. Era cadavrul înghețat al tovarășului său care plecase înainte, pentru a-și scăpa viața.

Sundar l-a dus pe străin la un adăpost călduros și sigur din sat și i-a oferit ajutorul de care avea nevoie. Atunci și-a dat seama că, salvându-l pe străin, de fapt se salvase și pe el. Efortul de a duce povara grea, transpirația și contactul cu trupul celui alt i-au încălzit pe amândoi și le-au salvat viața. El și-a amintit de cuvintele lui Isus: „Fiindcă oricine va voi să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga” (Luca 9:24).

Unul dintre discipolii lui Sundar Singh l-a întrebat odată: „Care este cea mai dificilă sarcină în viață?” Sundar i-a răspuns: „Să nu ai nicio povară de dus!” Darul slujirii altruiste este că, prin ea, este ajutat și cel care slujește. (<http://christian.moral-stories.com/2012/08/selfless-service.html>.)

Pasaj biblic: Citește Ioan 5:1-15. Isus a ieșit în Sabat pe lângă Poarta Oilor, aproape de scăldătoarea Betesda (Casa milei, a harului), la nord de templu. El a văzut un bărbat bolnav de treizeci și opt de ani. Isus l-a întrebat: „Vrei să te faci sănătos?” Răspunsul firesc al bolnavului ar fi trebuit să fie: „Da, vreau să fiu sănătos!” Însă omul s-a concentrat pe obstacole: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa și, până să mă duc eu, se coboară altul înaintea mea” (Ioan 5:7).

Când te confrunți cu un obstacol, te concentrezi asupra lui în loc să te prinzi de harul oferit pentru a-l birui? Dacă da, la un moment dat vei începe să crezi că locul în care ești este locul în care vei rămâne. Dacă te concentrezi pe obstacole, vei începe să crezi că nu poți să faci nimic pentru a-ți schimba situația. Mai mult, vei crede că toți ceilalți vor să ți-o ia în față. Vei crede că tu nu îți poți atinge obiectivul, din cauză că mama ta nu te-a susținut suficient când erai copil, tatăl tău te-a abandonat sau nu mai ai o familie care să te ajute. E drept că nu poți controla toate circumstanțele. Este posibil să fii victima lor. Dar poți alege cum să răspunzi în aceste circumstanțe. Nu trebuie să lași ca spiritul de victimizare să îți controleze viața sau alegerile. Victimizarea ne subminează personalitatea, transformând-i pe cei răniți în invalizi. Noi trebuie să ne întoarcem privirea de la problemă spre soluție. Isus i-a oferit acelui om o soluție: „«Scoală-te», i-a zis Isus, «ridică-ți patul și umblă!» Îndată, omul acela s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla” (Ioan 5:8,9).

Întrebări: Cine dintre cunoscuții tăi a suferit din cauza răspunsului negativ la circumstanțe mai puțin fericite? Dintre cei cărora le slujim, este ceva cuprins de spiritul de victimizare? Cum l-am putea ajuta să iasă din această situație?

Pasaj biblic: Apostolul Pavel declară: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu, față de lume!” (Galateni 6:14). Aici vedem trei aspecte ale jertfei de pe cruce: (1) crucea Domnului Isus Hristos este singura vrednică de laudă, (2) moartea față de lume în inima credinciosului și (3) răstignirea eului față de lume. Ce semnificație pot avea aceste trei aspecte în umblarea noastră zilnică cu Dumnezeu? Cum influențează moartea față de sine și față de lume tot ce facem?

APLICAȚIA

„Lumea are nevoie astăzi tot de ceea ce a avut nevoie și acum o mie nouă sute de ani – o descoperire a lui Hristos... și numai prin harul lui Hristos se poate împlini această lucrare de vindecare – fizică, mintală și spirituală.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 143 (subliniere adăugată)

„Ar trebui să ne amintim neconținut că lucrarea misionarului medical este aceea de a îndrepta atenția oamenilor bolnavi de păcat către Omul de pe Calvar.” – *Ibidem*, p. 144

Invită-i pe membrii grupei să fie atenți la ocaziile de a-i îndruma pe oamenii cărora le slujesc către „Omul de pe Calvar.” Întreabă-i în ce mod ar putea face acest lucru. Revino asupra subiectului în următoarele săptămâni și roagă-i să împărtășească cu grupa experiențele avute. Pentru început, iată câteva idei testate de alții:

1. Invită pe cineva la o grupă de studiu, folosind un ghid pentru studii în grupe mici.
2. Împărtășește-ți experiența cu o persoană cu care Dumnezeu te îndeamnă să discuți și să îi relatezi convertirea ta. Citește Faptele 26:11-27 pentru a vedea cum a procedat Pavel. Include în mărturia ta și (1) viața ta înainte de Hristos, (2) cum L-ai întâlnit pe Hristos și (3) urmarea întâlnirii cu El. Apoi fă un apel. Ca un exercițiu, invită-i pe membrii grupei să își împărtășească și ei mărturiile personale.
3. După cum te îndeamnă Duhul Sfânt, prezintă Evanghelia cuiva care vrea să îl urmeze pe Isus. Include următoarele trei elemente: problema păcatului (Romani 3:23; Isaia 59:2), soluția la păcat (Romani 6:23), acceptarea personală a soluției (Efeseni 2:8,9). Apoi invită persoana să îl accepte pe Hristos ca Mântuitor personal. Rostește o rugăciune și invită-l (invit-o) să repete fiecare propoziție după tine. De exemplu: „Îmi dau seama că sunt păcătos și merit să mor. Vreau să primesc și eu darul vieții veșnice din partea Ta. Doresc ca Tu să fii Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc pentru darul Tău.” (*Rugăciunea credinciosului*, preluată de la Del Dunavant, specialist în dezvoltarea bisericii.)